

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Прев 805/2024
28.08.2025. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Татјане Матковић Стефановић, председника већа, Татјане Ђурица, Владиславе Милићевић, Татјане Миљуш и Јасмине Стаменковић, чланова већа, у парници по тужби тужиоца „TERBOINOX“ д.о.о за трговину, производњу и услуге Сомбор, чији је пуномоћник Дамир Перић, адвокат из ..., против туженог „НЕМА METALS“ д.о.о. Кладово, чији је пуномоћник Марко Глишић, адвокат из ..., ради исплате дуга, вредност предмета спора 1.715.173,20 динара, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Привредног апелационог суда Пж 2316/23 од 27.03.2024. године, у седници одржаној дана 28.08.2025. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији туженог.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија туженог, изјављена против пресуде Привредног апелационог суда Пж 2316/23 од 27.03.2024. године.

Образложење

Пресудом Привредног апелационог суда Пж 2316/23 од 27.03.2024. године, у ставу првом изреке, одбијена је као неоснована жалба туженог и потврђена пресуда Привредног суда у Сомбору П 292/22 од 23.02.2023. године, којом је обавезан тужени да тужиоцу исплати 1.715.173,20 динара са каматом по стопи одређеној Законом о затезној камати, и то: на износ од 887.983,20 динара почев од 06.11.2021. године до исплате, на износ од 95.040,00 динара почев од 06.11.2021. године до исплате и на износ од 732.150,00 динара почев од 03.12.2021. године до исплате, те обавезан тужени да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка од 220.754,00 динара са законском затезном каматом од дана извршности пресуде до исплате. У ставу другом изреке, одбијен је захтев туженог за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне другостепене пресуде тужени је благовремено изјавио ревизију по основу одредбе члана 404. ЗПП, због погрешне примене материјалног права, ради разматрања правних питања у интересу равноправности грађана, правних питања од општег интереса, ради новог тумачења права, као и ради уједначавања судске праксе.

Одредбом члана 404. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ 72/11...10/23 – др. закон) прописано је да је ревизија изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако Врховни суд оцени да је потребно ради разматрања правних питања од општег интереса или правних питања у интересу равноправности грађана, односно ради уједначавања судске праксе или новог тумачења права (посебна ревизија). О дозвољености и основаности ревизије, сходно ставу 2. исте одредбе, одлучује Врховни суд у већу од пет судија.

Ценећи испуњеност услова за одлучивање о ревизији туженог, као изузетно дозвољеној, Врховни суд је утврдио да нису испуњени услови предвиђени одредбом члана 404. став 1. Закона о парничном поступку.

У овом спору правноснажно је усвојен тужбени захтев за исплату износа од 1.715.173,20 динара са законском затезном каматом на појединачне износе и од датума ближе одређених у изреци првостепене пресуде, до исплате. Нижестепени судови су утврдили да су парничне странке биле у облигационом односу по основу Уговора о приступању дугу од 12.01.2022. године, којим се тужени обавезао да ће поред основног дужника испунити повериочево целокупно потраживање по основу приложених фактура. Имајући у виду да тужени своју обавезу није испунио, то су нижестепени судови правноснажно усвојили тужбени захтев за исплату напред наведеног износа применом члана 17., 262. став 1. и 451. Закона о облигационим односима. На досуђени износ тужиоцу је призната законска затезна камата почев од доспелости сваког појединачног рачуна до исплате на основу чл. 277. и 324. ЗОО.

Ревизија изјављена по основу одредбе члана 404. Закона о парничном поступку може се изјавити искључиво због погрешне примене материјалног права која је такве природе да изискује ново тумачење права, разматрање правних питања од општег интереса или правних питања у интересу равноправности грађана, односно ради уједначавања судске праксе уколико је судска пракса о предметном правном питању неуједначена.

Суштински, ревидент износи своје виђење чињеничноправних појединости конкретног случаја и оспорава правну ваљаност закљученог уговора са тужиоцем имајући у виду да је дужник из основног посла у моменту закључења уговора о приступању дугу био у блокади, те имајући у виду одредбу члана 5. став 2. Закона о обављању плаћања правних лица, предузетника и физичких лица која не обављају делатност. У вези са наведеним, нижестепени судови су указали на то да обавеза туженог, као трећег лица у односу на основни посао, није солидарна, као што није ни супсидијарна, нити са правом регреса у односу на дужника, већ је то самостална обавеза на испуњење целог дуга по основу уговора о приступању дугу. Нижестепени судови су указали на то да се уговором између парничних странака не мења дужник из основног посла, него уз дужника у правни однос са тужиоцем ступа и треће лице, овде тужени, ради појачања положаја повериоца, овде тужиоца. То даље значи да положај дужника из основног посла - у смислу блокаде његовог рачуна у време закључења уговора о приступању дугу, нема утицаја на обавезу туженог, као приступиоца дугу, према тужиоцу као повериоцу. Врховни суд је ценио наводе ревидента у погледу неуједначености судске праксе. Међутим, у конкретном случају је током поступка утврђено да између дужника из основног посла и трећег лица - овде туженог не постоји никакав правни однос, а тужени, као уговорна страна у правном послу закљученом са

овде тужиоцем - у моменту закључења уговора свакако није био у блокади. Из наведених разлога се не ради о истоврсном чињеничноправном основу, па самим тим нема ни потребе за уједначавањем судске праксе у истој или сличним чињеничноправним ситуацијама у вези са применом одредбе члана 5. ст. 2. Закона о обављању плаћања правних лица, предузетника и физичких лица која не обављају делатност. Осим тога, када се цени постојање разлога за уједначавање судске праксе, те сагласност судских одлука, потребно је да се ради о правноснажним одлукама донетим поводом одређене чињеничноправне ситуације. Следом, не постоји потреба за уједначавањем судске праксе, као ни разматрањем питања од општег интереса, питања у интересу равноправности грађана, нити за новим тумачењем права.

Како се ревизијом туженог не указује на правно релевантне разлоге за одлучивање о ревизији као изузетно дозвољеној, нити су испуњени услови из члана 404. став 1. Закона о парничном поступку да би се дозволило одлучивање о ревизији туженог као изузетно дозвољеној, Врховни суд је одлучио као у ставу првом изреке, применом одредбе члана 404. став 2. Закона о парничном поступку.

Врховни суд је испитао дозвољеност изјављене ревизије применом одредбе члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ 72/11 ... 10/23 – др. закон) и нашао да ревизија туженог није дозвољена.

Тужилац је против туженог поднео тужбу 23.12.2022. године. Вредност предмета спора ревизијом побијаног дела износи 1.715.173,20 динара.

Одредбом члана 487. став 1. Закона о парничном поступку прописано је да у поступку у привредним споровима, спорови мале вредности јесу спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу, ако не прелази динарску противвредност од 30.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе. Одредбом члана 479. став 6. ЗПП је прописано да у споровима мале вредности против одлуке другостепеног суда није дозвољена ревизија.

Имајући у виду да се у конкретном случају ради о привредном спору мале вредности из одредбе члана 487. Закона о парничном поступку, Врховни суд налази да изјављена ревизија сходно одредби члана 479. став 6. истог закона није дозвољена.

Из наведених разлога применом члана 413. Закона о парничном поступку одлучено је као у ставу другом изреке овог решења.

**Председник већа - судија
Татјана Матковић Стефановић, с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић